

4. adventna nedelja – leto C

Marija obišče Elizabeto

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!«

Pripravljeni na Njegov prihod

Na prvi pogled, bi si človek mislil, je tole srečanje Marije in Elizabete običajno srečanje dveh nosečnic. Ko se zagledata, že govorita o nosečnosti in otroku, ki ga pričakujeta. A iz preprostega opisa srečanja veje nekaj, kar nakazuje, da sta pred nami ženi, ki sta se dobro pripravili na božič.

Poglejmo, k čemu so nas vabili nedeljski evangeliji in kako sta jih uresničila Marija in Elizabeta. Na prvo nedeljo smo slišali Jezusovo opozorilo: »Varujte se, da vam srca ne bodo obtežena z razuzdanostjo, pijanostjo in **življenjskimi skrbmi** in da vas tisti dan ne ujame nenadoma kakor zanka.«

*Druga adventna nedelja nam je prinesla spodbudo Janeza Krstnika: »Pripravite Gospodovo pot, zravajte njegove steze!« Tretja pa preprosta navodila vsakemu posebej, kaj naj stori: **Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene**, kdor ima živež, naj stori enako, pobiralci davkov naj ne terjajo več, kot je ukazano, vojaki naj ne bodo do nikogar nasilni, ampak zadovoljni s svojo plačo.*

Marija in Elizabeta dejansko dvigneta pogled od čudovitega dogodka, tj. od spočetja in nosečnosti ter dasta temu dogajanju novo vrednost. Postavita ga v luč svoje vere. S tem pripravljata Gospodovo pot. Elizabeta doživlja polnost Svetega Duha in v tem razpoloženju, ki ga ji globok odnos z Bogom podarja, Marije ne pokliče kot sorodnice, ampak kot mati svojega Gospoda. Sreča jo v globoki veri in jo blagruje, ker je odprta za Gospodov nagovor. Življenjske skrbi niso zasenčile Elizabetinega pogleda. Tudi Marija se ni utopila v teh skrbeh. Kar je v veri doživela, je takoj prenesla svoji teti Elizabeti.

Poziv Janeza Krstnika, ki smo ga slišali, naj bomo preprosto veseli tega, kar nam je podarjeno in naj od tega delimo drugim, je pri Mariji in Elizabeti v polnosti uresničen. Najprej si podelita svoje stanje in ob njem tudi izkušnjo vere.

Lepa in preprosta spodbuda tudi za nas. Poskušajmo se v teh prazničnih dneh resnično postaviti pred Gospoda. To kar se nam dogaja dvignimo k njemu oz. bolje rečeno, Njega, ki prihaja, povabimo v naše življenje: v naše skrbi, strahove in načrte. Jezus se v Betlehemu ni mogel roditi tam, kjer so ljudje zaprli pred njim vrata. Zakaj ravno so odklonili Marijo in Jožefa, ne vemo, vsekakor si niso želeli Njegovega obiska. Marija in Elizabeta sta si ga želela, sta ga pričakovali in nista skrivali svoje zadrege zaredi nemoči. V vsej preprostosti obe spoznavata, da sta le nemočni dekli Gospodovi. V tej preprostosti in revščini ju obišče Gospod.

Dan pred Gospodovim rojstvom vam želim, naj bo srečanje z Njim tako polno lepega, kot je srečanje dveh Njegovih služabnic Marije in Elizabete.